

Ποιός φταίει;

/ Γενικά

Τα ποικίλα προβλήματα, ο πόνος, οι δυσκολίες και οι αδικίες, πιέζουν την ψυχή του ανθρώπου και τον ωθούν, ως διέξοδο, να βρει τα αίτια και να ρίξει την ευθύνη για ανακούφιση.

Είναι τραγικό να φταίει για τα κακά που μας συμβαίνουν Αυτός που κατεξοχήν τα αποστρέφεται. Ακούγεται, για όλα όσα γίνονται κοντά ή μακριά μας, ότι «έτσι θέλει ο Θεός». Είναι φανερό ότι υπάρχει η αντίληψη ότι ο Θεός, ως παντοδύναμος, κατευθύνει τα πάντα. Είναι ο αίτιος για τα κακά, τις δυσκολίες, τις ασθένειες και τους θανάτους που ταλαιπωρούν τον κόσμο. Είναι όμως έτσι τα πράγματα;

Κανείς δεν μπορεί να γίνει δικηγόρος του Θεού. Ούτε χρειάζεται! Όμως είναι ανάγκη να λεχθούν κάποιες ξεχασμένες αλήθειες, όχι τόσο για να δικαιωθεί ο Θεός όσο για να βρούμε το δρόμο και να αναπαυτούμε.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μας λέει ότι «ο Θεός αγάπη εστι». Η αγάπη υπερβαίνει τη δικαιοσύνη, που σημαίνει ότι ο Θεός δεν τιμωρεί τον άνθρωπο που αμαρτάνει, αν

θεωρηθεί η αμαρτία ως παρεκτροπή του νόμου του Θεού. Η θεολογική διδασκαλία περί τιμωρού και κάποτε εκδικητή Θεού πηγάζει από αιρετικές αντιλήψεις που διαστρεβλώνουν την Αλήθεια με αποτέλεσμα να έχουμε για το Θεό μια γνώμη που δεν ισχύει. Βέβαια, και στους Ορθόδοξους υπάρχουν λανθασμένες αντιλήψεις για το Θεό, που προέρχονται από λάθος κατήχηση. Όμως σιγά-σιγά, αυτές οι ανθρώπινες παρεκτροπές χρειάζεται ν' αναιρούνται από τις διδασκαλίες των αγίων Πατέρων που ορθοτομούν «τον λόγο της του Θεού αληθείας».

Η δημιουργία του κόσμου είναι αποτέλεσμα της Θεϊκής αγάπης, που στηρίζεται στην ελευθερία. Η προσφορά της αγάπης χωρίς την ελεύθερη αποδοχή γίνεται εγωϊστική επιβουλή της θέλησης του αγαπώντος και άρα δεν είναι αληθινή αγάπη.

Ο διάβολος ελεύθερα απέρριψε τη θεϊκή αγάπη και σχέση και ζει, μαζί με τους ομοίους του, την κόλαση της μοναξιάς και απομόνωσης. Τα όποια κακά υπάρχουν προέρχονται από το δικό του φθόνο και μίσος, που κι ο Χριστός, ως θεάνθρωπος, δέχτηκε.

Η δύναμη του Χριστού, η δύναμη του Σταυρού Του, βρίσκεται στην πρόσληψη των αποτελεσμάτων του κακού και τη μεταποίησή του σε Ανάσταση, δηλαδή νέα ζωή. Έτσι με το Χριστό, που έζησε κι Αυτός όπως εμείς τον πόνο, την αδικία, τη θλίψη, το θάνατο, δημιουργείται μια νέα δυναμική του κακού: να γίνεται αφορμή για βίωση ενός νέου τρόπου ζωής από πριν. Να μετατρέπεται το μαρτύριο σε θρίαμβο, η αμαρτία να οδηγεί σε μετάνοια, η αδικία κι ο πόνος σε αγιότητα. Αυτό δεν συνέβηκε στους αγίους;

Όχι μόνο δεν είναι ο Θεός αίτιος του κακού, αλλά συμπορεύεται με μας που το ζούμε και με τη χάρη Του βοηθά, όσους θέλουν, να το μετατρέπουν με τον αγώνα, την υπομονή και την ταπείνωση, σε πηγή νέας ζωής, μεγάλης χαράς, εμπειρία ανάστασης. Αυτό φάνηκε στη ζωή των αγίων. Ποιος πέρασε τη ζωή του χωρίς να επηρεαστεί από τα πολλά και ποικίλα κακά που υπάρχουν;

Η Ορθοδοξία, ως η γνήσια αποκάλυψη του Θεού στον κόσμο μας, μιλά για ένα Θεό που αγαπά, θυσιάζεται, πάσχει, σταυρώνεται και συμπορεύεται. Αλλά μιλά και για Ανάσταση, νίκη του κακού, νέα ζωή «της αιωνίου απαρχής».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com